

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: I. K.**, zastoupen Mgr. Magdou Havlovou, advokátkou, se sídlem Nové sady 27, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 11/2005 - 52 ze dne 27. 6. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Magdě Havlové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1075 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 135/LE - PA03 - PA03 - 2005 ze dne 14. 2. 2005 byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve, neboť na území České republiky vstoupil již v září roku 1997 a od té doby zde pobýval nepřetržitě.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Brně. V ní uvedl, že o azyl nepožádal dříve, protože před sametovou revolucí, která proběhla v prosinci 2004 na Ukrajině, vládla kriminální struktura. V případě svého návratu na Ukrajinu má neustále obavy z hrozeb, které by se mohly stát reálnými. Dále poukázal na porušení některých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), zejména ust. § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 uvedeného zákona.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2005, č. j. 56 Az 11/2005 - 52, byla žaloba zamítnuta. V odůvodnění svého rozsudku se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, ačkoliv mohl o udělení azylu požádat již dříve, když na území České republiky pobýval od září 1997 nepřetržitě. Naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu proto krajský soud považoval odůvodněné a zamítnutí žádosti o azyl jako odpovídající zákonu.

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, zároveň pak požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Výslovně uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro své rozhodnutí, nebyly úplné, čímž došlo k porušení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu. Žalovaný tedy nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. Poukázal na to, že správní orgán dokonce ve vztahu k zjištění jeho totožnosti se spokojil pouze s jeho čestným prohlášením a nekonal žádné jiné šetření (stejně jako krajský soud). Jediný úkon, který správní orgán učinil, byl výslech stěžovatele, přestože navrhl výslech své přítelkyně, u níž žil a která by potvrdila skutečnosti uváděné stěžovatelem. Správní orgán pak ve svém rozhodnutí na jedné straně vychází z jeho výpovědi a jeho tvrzení přebírá jako pravdivé (otázka identifikace osoby stěžovatele, o době působení na území České republiky, doby odcestování z Ukrajiny apod.), avšak v některých otázkách bez jakýchkoliv jiných ve spisu založených důkazů zaujímá jiné stanovisko. Stěžovatel dále poukázal na článek 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, kde je uvedeno, že se může stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama osobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory (např. obecné ovzduší nejistoty v zemi původu). V těchto situacích mohou různě se uplatňující aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě. Stěžovatel má zato, že na jeho situaci dopadá právě citovaný článek, neboť neměl možnost se na Ukrajině účinně bránit neustálým hrozbám a výhrůžkám bývalých trestanců. V žádném případě neměl ekonomické důvody pro odcestování ze země jako většina jeho krajanů žádajících o azyl v České republice.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu § 107 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti považuje stěžovatelem namítaná porušení jednotlivých ustanovení správního řádu ve vztahu k jeho důvodům podání žádosti o udělení azylu za zcela bezobsažná a formální. Důvod stěžovatele uvedený v průběhu řízení

o udělení azylu je pak azylově irelevantní. Z těchto důvodů žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel namítá, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, čímž došlo k porušení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu. Konkrétně pak namítá, že žalovaný se při zjištění jeho totožnosti spokojil pouze s jeho čestným prohlášením a nekonal žádné jiné šetření stejně jako krajský soud. Stěžovatel přitom neuvádí, jaké jiné šetření při zjištění totožnosti stěžovatelovy osoby by měl správní orgán provádět, pokud jde o navrhovaný výsledek jeho přítelkyně, u které žil, ta by mohla pouze potvrdit to, co jí stěžovatel o své osobě sdělil, což by zřejmě odpovídalo tomu, co uvedl v řízení před správním orgánem. Vytýká-li stěžovatel žalovanému, že v některých otázkách bez jakýchkoliv jiných ve spisu založených důkazů zaujímá jiné stanovisko, není tato stěžovatelova námitka nijak konkretizována. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného přitom vyplývá, že žalovaný vycházel především z výpovědi stěžovatele, zejména z toho, že se na území České republiky zdržoval nepřetržitě od září roku 1997 a žádost o udělení azylu podal až v době, kdy mu hrozilo správní vyhoštění. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný o žádosti stěžovatele o udělení azylu rozhodoval především na základě výpovědi stěžovatele a s přihlédnutím k tomu, že z materiálu cizinecké policie vyplynulo, že stěžovateli bylo uděleno správní vyhoštění z České republiky na dobu osmi let.

Výtka nedostatečných skutkových zjištění žalovaným je tedy zcela nedůvodná a žalovaný nepochybil, když ve smyslu § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu žádost stěžovatele o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Lze souhlasit se žalovaným, že poukaz stěžovatele na článek 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků je zcela nepřipadný, neboť v případě stěžovatele nedocházelo v zemi jeho původu k nějaké formě diskriminace. Sám stěžovatel jako jediný důvod opuštění země původu uvedl obavu z pronásledování ze strany bývalých vězňů, kterým jako náčelník oddělení ve věznici odmítl napsat dobrý posudek.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Magda Havlová, jíž Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 7 s. ř. s. odměnu ve výši 1075 Kč (jde o odměnu za úkon právní služby ve výši 1000 Kč spočívající v písemném podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu